Dušan Šrámek: Profesní komory proti vládě

Nestává se často, aby se všechny profesní komory na něčem shodly. Je to logické, každá má své specifické zájmy, zaměření, pozice ve veřejném životě. O to silněji pak působí jejich apel, když se shodnou na nějakém společném, navíc silně kritickém stanovisku.

24.12.2015 6:47

Tweet

Sobotkově vládě se to povedlo. Nebývalá kritika současné legislativy totiž zazněla na každoročním setkání a jednání profesních komor vzniklých ze zákona, která se uskutečnila 10. prosince v pražském sídle Komory veterinárních lékařů.

Význam profesních komor jako povinného připomínkového místa při tvorbě předpisů sice potvrdil například premiér Bohuslav Sobotka letos na počátku března při jednání s představiteli komor, když v tomto smyslu komentoval změnu pravidel Legislativní rady vlády, ale situace je odlišná od proklamovaného záměru.

„Pokud vůbec legislativní návrhy obdrží, tak příslušná ministerstva pravidelně požadují vypracování připomínek k obsáhlým návrhům do několika dnů s tím, že ke vzneseným připomínkám se nakonec nepřihlíží," konstatuje například předseda České advokátní komory Martin Vychopeň, s tím, že se toho od premiérova slibu fakticky moc nezměnilo.

Současná vláda se na každém kroku zaklíná, že při tvorbě a vzniku zákonů budou participovat ti, kterých se to týká a do jejichž oblasti působnosti příslušná agenda

spadá. Je to logické, protože komory mají ve své členské základně největší odborníky na danou problematiku.

Zásadní názor

Problematičtější je požadavek profesních komor, že jejich názor by neměl být jen jedním z názorů, ale měl by být názorem zásadním, který by měli brát předkladatelé všech předpisů a jejich novel velmi vážně.
V právním státě s určenou dělbou moci platí, že o politice státu rozhoduje politická reprezentace, vzešlá u voleb, a reprezentovaná vládou a parlamentem. Ten je základním zdrojem moci.
Je logické, že názory nejrůznějších nátlakových, lobbistických a zájmových skupin jsou v parlamentní demokracii brány v rozhodovacím procesu do úvahy, nemohou ale tvořit páteř rozhodovacího procesu. Jinak už nejsme na pozicích parlamentní demokracie, ale na pozicích korporativistického státu.
Daleko větším problémem je, že vláda více naslouchá například odborům či různým „neziskovým“ organizacím, které často prosazují jenom dílčí, úzce parciální zájmy, které vydávají za zájmy celospolečenské. Ne že by se to do jisté míry netýkalo i profesních komor.
Každá organizovaná skupina má tendenci posilovat svůj vliv a moc, a to i na úkor jiných skupin, případně většiny obyvatelstva. Dobrý politik by měl ale umět rozlišit, kde končí fundovaný názor opřený o nezastupitelnou zkušenost, a kde začíná lobbing za vlastní zájmy. Takovýchto politiků se ale Sobotkově vládě nedostává.

Autor je publicista a redaktor serveru Česká justice